అందని ఆదర్శం

"డాక్టర్! నర్స్! నర్స్!"

హేమలత బరువుగా కళ్ళు తెరచింది. ఆమె కళ్ళు దేనికోసమో వెతికాయి. ఆమె పెదిమలు ఆతురతతో వణికాయి.

"అమ్మాయి! అంతా మీ పోలికే!" అంటూ నర్సు తొట్లో పిల్లని హేమపక్కన పడుకోబెట్టింది. హేమ ఒక్కసారి చేతులు జాపింది. పోయిన శక్తినంతా కూడదీసుకుని ఆ పసికందుని హృదయానికి గట్టిగాహత్తుకుంది. అప్రయత్నంగానే ఆమె కళ్ళుచెమ్మగిల్లాయి. పాప తల్లికేసిఒక్షణంచూసింది వెంటనే చేతులూ, కాళ్ళూ ఆడిస్తూ, బోసినోటితో అమాయకంగానవ్వింది. ఆ నవ్వు హేమ కన్నీళ్ళని తుడిపేసింది. హేమ మనసులో వెన్నెలని కురిపించింది. హేమ హృదయంలో ఒక్క ఆశాజ్యోతిని వెలిగించింది. హేమ జీవితానికి ఓ అర్థం కల్పించిందా యన్నట్లుంది ఆ నవ్వు. "నా తల్లీ! నా బంగారు తల్లీ" అంటూ పాప ముఖం తనకి దగ్గిరగా చేర్చుకుంది హేమ. ఆ క్షణం హేమ జీవితంలో. ఒక నూతన అధ్యాయం. ....చీకట్లు క్రమ్ముకునివున్న ఆమె హృదయంలో వెలుగుని ప్రసరింపజేసింది. హేమ జీవితాన్ని బంధనాలతో చుట్టివేసింది.

"నా తల్లీ! నీ కొరకే నేను బ్రతకాలి. నా జీవితంలా కాక నీ జీవితం సుఖ[illegible]మయేలా చేయాలి. అందని ఆదర్శం కొరకు ప్రాకు[illegible] నా తండ్రి నా[illegible] తీరని అన్యాయం చేశాడు. కానీ నేను అలాటి పొర[illegible]గని[illegible]...."

హేమలత మగతగా కళ్ళు మూసింది. గతించిన జీవిత స్మృతులు ఆమె మనసులో మెదలసాగాయి.

* * *

హేమలత యిప్పుడంటే యిల్లాలు, బిడ్డతల్లి. నాలుగేళ్ళక్రితం యూనివర్శిటీలో యం. ఏ. చదువుతూండేది. ఆడపిల్లలమధ్య పెద్దచిలిపిది. మగవాళ్ళముందు ముద్దరాలు. అమ్మదగ్గర గడుగ్గాయి, నాన్నదగ్గర బుద్ధిమంతురాలు.

హేమలత తండ్రిదగ్గర లక్షలున్నాయి. ఆయన డబ్బు సంపాయిస్తాడు. డబ్బు ఖర్చుపెడతాడు. ఆయనకో పెద్ద మందులషాపుంది. పంచదార ఫ్యాక్టరీలో షేర్‌వుంది. సినిమా హాల్లో భాగముంది. ఊళ్ళో హాస్పిటల్‌కు పాతికవేలిచ్చాడు. ఆడపిల్లల కాలేజికి పదివేలిచ్చాడు. ఇంకా ఎన్నో! ఆయనకు డబ్బు పది విధాల వస్తుంది. పది విధాల పోతుంది. అయినా చిత్రం - ఆయన దగ్గర ఎప్పుడూ డబ్బు మూలుగుతూనే వుంటుంది. కాని ఆయన తల్లి ఆయనకు చదువు చెప్పించటానికి నానా ఊడిగం చేసింది. అడ్డమైన వాళ్ళ సాయమూ అపేక్షించింది. కొడుకు డాక్టరయ్యాడు కాని, మనుష్యుల జబ్బులు కుదర్చడంలో శ్రద్ధ కుదరలేదు. మందులషాపు తెరిచాడు. కాలం కలిసివచ్చి లక్ష్మి ప్రసన్నుడైనాడు. యిప్పటికాయన దాదాపు యాభై, అరవై మందికి చదువులకు సాయంచేశాడు. నిత్యం పదిమంది విద్యార్థులు భోంచేస్తారాయన యింట్లో! ఆవిధంగా ఆయన తనకు చిన్నతనంలో పాత పుస్తకాలిచ్చిన వారి ఋణం, వారపు భోజనాలు పెట్టిన వారి ఋణం తీర్చుకున్నాననుకున్నాడు. హేమలత పెద్దదయిం తర్వాత, తన కూతుర్ని చదువుకున్న పేదకుర్రాడికిచ్చి పెళ్ళిచేస్తే తన మామగారి ఋణం కూడ తీరుతుందని భావించాడాయన.

హేమలత యం. ఏ. పరీక్ష వ్రాసింది. తన చద[illegible] పూర్తయి[illegible]దని, యిహ మళ్ళీ పరీక్షకు కూర్చోడం అంటూ వుండదని [illegible]

యేదో ఘనకార్యం సాధించేనని అనుకున్నది హేమలత. బరువెక్కిన మనస్సుతో, భవిష్యత్తు గురించి కలలతో నవ్వుకుంటూ, త్రుళ్ళుకుంటూ యింటికెళ్ళింది. తండ్రి నిశ్చయం విన్నది. సంపదల్లో పుట్టి పెరిగిన పిల్లేమో, పేదయింటి అబ్బాయని వినేసరికి కాస్త బెదిరింది. తండ్రి కూతురును లాలిస్తు అన్నాడు కదా- "నా సంపాదనంతా మీ కోసంకాదూ? ఎవరికో లేకపోతేనేం, నేను నీకు కావలసినంత యిస్తాను. ఉన్నవాళ్ళు ఉన్నవాళ్ళకే యిస్తే ఏమి అందం తల్లీ? నా పెండ్లికి నాకేమి డబ్బుంది? క్రొత్తగా తెచ్చుకున్న డిగ్రీ మాత్రం వుంది. అయినా మీ తాతగారి సాహసంవల్ల మీ అమ్మ నాకు దక్కింది. నేను మీ అమ్మకేమి తక్కువ చేశాను చెప్పు?" అంటూ ఆయన భార్యకేసి తిరిగి, "అన్నపూర్ణా! నువ్వు చెప్పు, నిన్ను నేను ఎట్లా చూసుకున్నానో! అమ్మాయికి భయం తీరుతుంది" అన్నాడాయన. అన్నపూర్ణ ఏమీ మాట్లాడలేదు. కూతురివంక జాలిగా చూసింది. తల్లి కళ్ళలోని లోతులు చదువుకోడానికి కూతురి వయస్సు చాలలేదు. హేమలత పెండ్లయిపోయింది.

భర్తతోడి సంసారం దినదిన గండంగా తయారైంది హేమలతకు! సుబ్బారావు ప్రకృతి ఆమెకే మాత్రం అర్థం కాలేదు. భర్తలో ఆమెకేమీ ఆకర్షణలు గోచరించకపోగా, అతని అలవాట్లు ఆమెకు జుగుప్సాకరంగా తోచసాగాయి. సుబ్బారావు భార్య అందచందాలకు వున్మత్తుడై పోయేవాడు కాని, ఎప్పుడూ అప్పుడే విచ్చిన పువ్వులాగుండే ఆమె "ఆ చేతులతో నన్ను తాకకు" అని హెచ్చరించినట్లు తోచేది అతనికి. దానితో అతనికి భార్యపైన అవ్యక్తమైన కక్ష ఏదో ఏర్పడింది అకారణంగా విరుచుకు పడేవాడు భార్యపై.

ఒకనాడు సాయంత్రం చీకటయ్యాకగాని సుబ్బారావు యింటికి రాలేదు. "నీళ్ళు పెట్టించాను, స్నానం చేసి రండి" అంది హేమలత భర్తతో.

"ఇంత పొద్దుపోయి స్నానమేమిటి? నేను చెయ్యను" అన్నాడు

"పగలంతా పనిచేసి వచ్చారు. స్నానం చెయ్యకపోతే నిద్ర ఎలా పడ్తుంది? వెళ్ళి చేసిరండి త్వరగా" అన్నదామె. "నా స్నానానికి కూడ నీ యిష్టమేనా, అంత డోకు వస్తున్నానా? నువ్వేం దగ్గరకు రానక్కర్లేదులే" అన్నాడతడు.

ఇంకోరోజు టీపాయ్‌మీద కాళ్ళు జాపుకుని సోఫాలో సడుకుని పత్రిక చదువుకుంటున్న భర్తను చూచి నిట్టూర్పు విడచింది హేమలత. తనూ అక్కడే ఒక కుర్చీలో కూర్చుని ఏదో పుస్తకం తీసుకుంది చేతిలోకి. సుబ్బారావు సిగిరెట్టు సోఫాకేసి నలిపాడు. హేమలత వుండబట్టలేక "ఎంత పరధ్యానం మీకు. యాష్‌ట్రే బల్ల మీదనే వున్నది" అన్నది తేలిగ్గా నవ్వేస్తూ. తారాజువ్వలాగ లేచాడు సుబ్బారావు.

"ఓహో! యిది నీ ఫర్నిచర్ కాబోలు. చూస్తుంటే నన్నెక్కడా యింట్లో బ్రతకనిచ్చేట్టే లేవే!" అన్నాడు. హేమలత బిత్తరపోయింది.

ఒకరోజు ఏ బుద్ధినవున్నాడో భార్యకు రెండు చీరలుకొని తెచ్చాడు సుబ్బారావు. ఆ సాయంత్రం సినిమా కెళ్దాం పదమన్నాడు. హేమలత తయారై వచ్చింది. "నేను తెచ్చిన చీర కట్టుకోలేదేం?" అన్నాడు భార్యతో. "అవి మరీ ముదురు రంగులు. బైటకు కట్టుకెళ్ళడానికి బాగుండవు. యింట్లో కట్టుకుంటాలెండి" అన్నదామె. "బాగుండవూ! ఔను. నా రుచి నీకు బొత్తిగా గిట్టదు. నువ్వు కట్టే బూడిద రంగులకంటె తీసిపోయినాయా?" అన్నాడు. హేమలత అనోక తరహా మనిషి, పూచిన తంగేడులాగ తయారై పదిమంది మధ్యకి వెళ్ళటానికి బిడియపడుతుంది. కాని ఆ సాయంత్రం భర్త తెచ్చిన సిరారంగు చీర కట్టుకుని సినిమా కెళ్ళక తప్పలేదామెకు!

హేమలతకు జీవితం దుర్భరమైపోయింది. అమ్మా-నాన్న గుర్తు కొచ్చారు. అప్పుడు తట్టిందామె కొక విషయం. తన తండ్రి, తల్లినెంతో ఆపేక్షగా చూసుకునేవాడు. కాని ఆమె ఎప్పుడూ మనసారా, హాయిగా నవ్వినట్లు తనకు గుర్తులేదు. కాని తన తల్లిపాటి అదృష్టాన్నైనా [illegible] నోచుకోలేదు. "ఏం [illegible] వు నాన్నా?" అనుకుంది [illegible]

కంగా భార్య, భర్తలు దూర దూరంగా జరిగిపోతున్నారు. హేమలత నిస్సహాయంగా ఒకరోజు "ప్రేమించిన పురుషునికోసం స్త్రీ ఎంతటి త్యాగమైనా చేస్తుందంటారు. నేనీ మనిషిని ప్రేమించగల్గితే ఎంత బాగుండును? కాని నావల్ల కావడం లేదే" అని అనుకుంది.

తనలో ఏదో క్రొత్త జీవి రేపిన సంచలనాన్ని గుర్తించిన తొలి క్షణంలో హేమలత నిలువెల్ల భయంతో జుగుప్సతో కంపించిపోయింది. భర్తపైన పగలాంటి బావమేదో కల్గింది. తన అబలత్వానికి అసహ్యపడింది. పక్కమీద దొర్లుతూ దిండులో తల దాచుకుంటూ "యిది నేను కోరుకున్నది కాదు, నాకు అక్కరలేదు, వద్దు!" అనుకుంది. కాని ఆమె చెయ్యగలిగినదేమీ మిగలలేదు. హేమలత బిడ్డ తల్లి ఆయింది.

—o—